

Aurea prima satas est

„šuplík“, 2007

Zlatý věk muškařiny! Byl nebo nebyl? Ale ano, byl! Ovšem každý z nás muškařů ho vnímá ve svém vlastním časoprostoru - proto jinde, jindy a také možná jinak.

Tak například já říkám:

Bylo to v časech, kdy se ještě chytalo na mrtvou rybkou.

Nechejte, prosím, revolvery a nože v pouzdrech! Vysvětlím:

16. dubna od 5. hodiny ranní pochodovaly po obou březích zástupy pstruhařů, každý s pluckou slívovice a lahví s nástražními rybkami. (Ponechme zatím stranou, že to byly dnes již vesměs chráněné nebo ohrožené druhy ryb). A rybičkáři lovíli a lovíli. Odlovili většinou velmi slušné pstruhy, ale pak po čtrnácti dnech, třech nedělích, břehy téměř osiřely. Už to totiž tolik nebralo. Zatím však co nadějní pstruzi obsadili uvolněná „lukrativní místa u stolu“ a utěšeně rostli, rybičkáři zasedli k přehradám, kde naopak kapři brát teprve začínali.

Pro těch několik ortodoxních muškařů právě teď začínaly ty „zlaté časy“ - radostné chvíle u řeky a s řekou. Ano, já vím! Nesmím zapomenout na vláčkaře. Velmi brzy je odradily útoky malých pstroužků na malé rotační třpytky a tak i jejich návštěvy řeky řídly. Ani „rybičkáři“ ani třpytkáři lipanům neublížili; a ty ojedinělé úlovky? Nemůžeme a nesmíme je z ničeho vinit! To jsme spíše pohoršeně nadzvedli obočí nad počínáním některého kolegy muškaře, který si „brousil muškařské ostruhy“ trápením lipanů, kteří v čase krátce po výtěru, ještě v době jejich hájení, se snažili co nejrychleji znova dostat do kondice.

Nevím, jak byla varující slova o národu, který se nepoučí ze své vlastní historie přesně formulována, ale cítím, že i nás muškaře by měla motivovat k hlubokému zamyšlení nad směřováním sportovního rybářství a muškaření zvláště.

„Co tady meleš o muškaření, nejsportovnějším rybolovném způsobu vůbec!! Vrať se do hrobu, staříku!!!“

Nevím jak kde, ale u nás, na pstruhové říčce (řekou se teď stává už jen v době povodní) dnes muškaři dobře už 90% rybářů – pstruhařů a já se odvažuji vyslovit buřičský názor, že ne úplně všechno je takto v pořádku. Jistě, lovecký atavistický pud, ukájení se zdoláváním pstružího a lipaního dorostu, může být až nadmíru uspokojen Ale!!!!

Možná je už nejvyšší čas formulovat jakýsi, řekněme prozatím jen **etický kodex pro lov s umělou muškou** (pokud ovšem už neexistuje a já o něm nevím). Ocenil bych, kdyby zavazoval muškaře k tomu, aby v době hájení lipanů výhradně lovil jen strímrem o minimální délce - řekněme pět centimetrů (jakoby tou zmíněnou rybičkou), aby po zahájení pstruha potočního naopak strímra uložil zpět do muškovnice a víc už pstruhy neprovokoval, aby se pokud možno vyhýbal trdlištím, protože (i když vzácně) přirozený výtěr pstruhů potočních i lipana probíhá, aby, aby, aby Těch „aby“ by ještě bylo! Ať zváží, má-li pokračovat v lovu přivede-li ho rybářský chodníček do míst, kde narazí jen na malé ryby a ty jdou po nahození z vody jedna za druhou i v dubletách..... Vždyť tím počtem vylovených ryb svou muškařskou vyspělost nedokazuje Právě naopak!

Je to všechno asi jen utopie a věhlasní komentátoři z webových stránek mne mohou libovolně znectít, vyhlásit „looserem par excellence“.... Nevadí! Já jsem svůj zlatý věk muškaření prožil.

Finis.

